108| Ἡ δόξα ὑμῶν Δόξα Ἐμοῦ ἐστι, διότι ἡ ἐξ Ἐμοῦ ἐκπορευομένη Δόξα ἡ περιβάλλουσα ὑμᾶς καθιστᾶ ὑμᾶς δεδοξασμένους.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/108-ἡ-δόξα-ὑμῶν-δόξα-ἐμοῦ-ἐστι-διότι/

Ὡς ἡ ἀνταύγεια τοῦ φωτὸς καὶ ὁ χρωματισμὸς αὐτοῦ εἶναι ἀνάλογος τῆς ἀνταυγείας καὶ τοῦ χρωματισμοῦ τοῦ φωτός, ἐξ οὗ ἐκπηγάζει, οὕτω καὶ ἡ δόξα ὑμῶν, ἡ ἐν τῇ Ἐνεργείᾳ καὶ Δυνάμει τοῦ ἐξ Ἐμοῦ ἐκπηγάζοντος Φωτὸς εἶναι ἀνάλογος αὐτοῦ.

Φῶς δι’ Ἐμοῦ εἶναι ἡ Ἀστείρευτος Πηγὴ τῶν Ὑπερτάτων Κόσμων, ἡ Ἀκένωτος Λυχνία, ἐξ ἧς λαμβάνουσι δύναμιν καὶ χρωματισμὸν αἱ λυχνίαι τῶν ἄλλων κατωτέρων κόσμων.

Διὰ νὰ δεχθῆτε ὅμως τὸ Φῶς τὸ ἐξ Ἐμοῦ ἐκπορευόμενον καὶ ἀντανακλώμενον ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπῇ Αὐτοῦ ἀνταυγείᾳ καὶ δυνάμει ἐν τῷ κόσμῳ ὑμῶν τῷ ὑλικῷ (τὸ κόσμῳ τοῦ Τριαδικοῦ ἀντανακλαστικοῦ πεδίου ἐπὶ τῶν κατανοητῶν ἰδεῶν τοῦ Πνευματικοῦ, ψυχικοῦ καὶ Ὑλικοῦ πεδίου, εἰς ὃ ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ αὐτοῦ τελειότητι δύναται νὰ φθάσῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα) ἀνάγκη νὰ τελειοποιήσητε τὰς δυνάμεις τῆς λυχνίας ὑμῶν, διὰ νὰ δύναται ν’ ἀνθέξῃ εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἐν ὑμῖν ἐναποτεθημένης δυνάμεως φωτός.

Διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ὅμως τοῦτο, εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ θέσητε τὰς βάσεις τῆς τοιαύτης καλλιεργείας, ἥτις προαπαιτεῖ τὴν ἐπ’ αὐτοῦ ὑμῶν ἀμέριστον καὶ ἀπερίσπαστον προσήλωσιν, τὴν ὁποίαν ἀτυχῶς οὐδόλως παρατηρῶ ἔστω καὶ ἐπ’ ἐλάχιστον σημειουμένην ἐν τῷ παρόντι εἰς τὰς προσπαθείας ὑμῶν.

Αἱ συνθῆκαι, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἕκαστος ὑμῶν ζῇ, δὲν δύναται νὰ ἐπιφέρουν εἰς ἕνα ἕκαστον ἐξ ὑμῶν τὴν ποθητὴν καὶ ἐπιδιωκομένην δι’ ἀσθενῶν προσπαθειῶν ἐπιδίωξιν ὑμῶν. Οὐχ’ ἧττον ὅμως, ἐὰν ἐπροτάσσατε ὡς ἀπαραίτητον σκοπὸν τοῦ βίου ὑμῶν τὸ καθῆκον πρὸς τὴν ἀναγωγὴν καὶ τελειοποίησιν ὑμῶν, **ἀφοσιούμενοι ὁλοψύχως ἐν τῷ ἔργῳ, τὸ ὁποῖον ἀναθέτω ὑμῖν καὶ προσκολληθῆτε μετὰ θερμῆς Πίστεως καὶ Ἀγάπης πρὸς Ἐμέ,** ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἀνωμάλων τούτων συνθηκῶν θὰ ἠδύνασθε νὰ φθάσητε εἰς προκεχωρημένον σημεῖον πνευματικῆς ἐξελίξεως, καθ’ ἣν πλέον μόνοι σας θὰ ἠδύνασθε νὰ ἀντιληφθῆτε ἐξ ἰδίας

ἐπιγνώσεως καὶ ἀντιλήψεως, ὅτι αἱ συνθῆκαι αὗται ἦσαν ἀπαραίτητοι δι’ ὅλους ὑμᾶς καὶ ὅτι ἦσαν τὸ εἶδος τοῦ ἀγωνίσματος, τὸ ὁποῖον ὀφείλετε νὰ ὑπερνικήσητε διὰ τῆς ἀτομικῆς καὶ μόνον ὑμῶν ἱκανότητος, ὁπότε καὶ ἔπαθλον θὰ εἶναι ἀντάξιον τοῦ μεγίστου ὑμῶν ἀγωνίσματος.

Πόσον μέγα εἶναι τὸ ἀγώνισμα τοῦτο καὶ ὁποῖον ἔπαθλον σᾶς ἀναμένει, δὲν δύνασθε νὰ κατανοήσητε, διότι ἀτυχῶς οὐ μόνον δὲν ἔχετε διέλθει τὰ ὑπέρτερα στάδια τῆς πνευματικῆς καὶ ἐπιφυλασσομένης ὑμῶν ἐξελίξεως, ἀλλ’ οὐδ’ αὐτὰ τὰ κατώτερα πνευματικὰ ἐπίπεδα τὰ ἐνδεικνύοντα διὰ τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν ὑμῶν ἐκδηλώσεων τὴν κατωτέραν ἐξέλιξιν, τὴν περιοριζομένην ἐν τῷ Νοητῷ πεδίῳ, εἰς ὃ ἄλλοι πνευματικοὶ φορεῖς ἔφθασαν, ὑμεῖς ὅμως δὲν κατορθώσατε εἰσέτι νὰ εἰσέλθητε.

Ἡ ζωὴ ἡ ταπεινὴ καὶ ἄσημη μὲ ὅλας αὐτῆς τὰς φιλοδοξίας σᾶς συμπαρασύρει εἰς ἕνα δρόμον ἀντίθετον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον σᾶς ὑποδεικνύω ἀενάως καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόσον συχνὰ λοξοδρομοῦντες, ἀποφεύγετε νὰ ἀκολουθήσητε.

Ἡ ζωὴ ἡ ἀνθρώπινος μὲ ὅλας αὐτῆς τὰς ἀτελείας, **μὲ τὰς ταπεινὰς αὐτῆς ἐπιδιώξεις ἔχει τὸ πνεῦμα σας προσκεκολλημένον ἐν εἴδει ὀστράκου** καὶ δὲν κατορθώνει ἡ ἀσθενὴς ὑμῶν καταβαλλομένη δύναμις νὰ τὸ ἀποσπάσῃ.

Πόσον θὰ καθίστασθε εὐτυχεῖς καὶ μὲ ποῖον γαλήνιον ὄμμα δὲν θὰ ἀντικρύζατε τὴν παρουσιαζομένην καὶ ἐξελισσομένην πρὸ ὑμῶν ἀτελῆ ζωὴν μὲ ὅλας τὰς ἀδυναμίας, αἵτινες τὴν περιβάλλουν, τὰς ὁποίας ἡ ὁλοὲν ἀναπτυσσομένη ἐν ὑμῖν καὶ ἐξελισσομένη πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ ὑμῶν δύναμις θὰ τῆς ἔδιδε τὴν ἀπόχρωσιν τοῦ Πνευματικοῦ Φωτός, τὸ ὁποῖον νὰ ἤντλῃ ἐκ τῆς Πνευματικῆς Μου Λυχνίας καὶ ἥτις θὰ περιέβαλεν ὑμᾶς καὶ θὰ ἐξήρχετο ἐκ τῶν ἔνδον ὑμῶν αὐθορμήτως ὡς ἰδία ὑμῶν δύναμις καὶ ὀντότης.

Δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἀναπαραστήσω διὰ λόγων ἐν τῇ ἐννοίᾳ τῶν λέξεων, τὰς ὁποίας ὁ ἀνθρώπινος λόγος ἀναπτύσσει, τὸν Κόσμον, ὅστις σᾶς ἀναμένει νὰ εἰσέλθητε ἐν αὐτῷ καὶ τὸν ἐξερευνήσητε ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἐκτάσει καὶ ἀπεικονίσει.

Ἐὰν ἔστω καὶ ἐπ’ ἐλάχιστον ἠδύνατο τὸ πνεῦμα ὑμῶν νὰ ἐλευθερωθῇ τῶν συσφιγγόντων αὐτὸ ὑλικῶν δεσμῶν, **θὰ ἐθυσιάζατε τὰ πάντα χάριν Ἐμοῦ καὶ τοῦ ἔργου, δι’ ὃ σᾶς προορίζω.**

Ἀτυχῶς μέχρι σήμερον οὐδένα ζῆλον ἐπεδείξατε οὔτε τὴν ἐλαχίστην αὐτοθυσίαν τῶν ὑλικῶν ὑμῶν ἐπιδιώξεων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Περιορίζεσθε εἰς σπανίας τινας ἐπικοινωνίας, τὰς ὁποίας θεωρεῖτε ὡς ἀπαραίτητον διδασκαλίαν πρὸς παρηγορίαν τῆς ἀδυναμίας ὑμῶν καὶ ἐξέρχεσθε τελείως ἱκανοποιημένοι, ὅτι ἐξεπληρώσατε τὸ πρὸς τὸν Διδάσκαλον ὑμῶν ἐπιβαλλόμενον καθῆκον σας.

Πόσον ὅμως ἀπέχετε τῆς πραγματικότητος, δὲν δύνασθε ν’ ἀντιληφθῆτε. Διότι δὲν εἶναι μόνον ἡ διδασκαλία καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς πηγάζουσα διαφώτισις ἡ πλήρης ἱκανοποίησις τῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑμῶν ὑποστάσεως. Ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκτὸς τῆς ἀπαραιτήτου διδασκαλίας ταύτης, ἥτις ἐφ’ ὅσον θὰ προάγεσθε, ἐπὶ τοσοῦτον θὰ ἀνεπτύσσετο δι’ ἀναπαραστάσεων καὶ εἰκόνων ἔτι μᾶλλον καταφανεστέρων τοῦ Ἀνωτάτου Κόσμου, ἐξ οὗ αὗται θὰ ἀναπαρίσταντο ἐν τῷ πνευματικῷ καὶ ψυχικῷ ὑμῶν πεδίῳ καὶ θὰ καθίσταντο δι’ αὐτῶν οὗτος ἐκδηλώτερος καὶ ἔτι μᾶλλον κατανοητός, **εἶναι καὶ ἡ ἐπὶ ὡρισμένα χρονικὰ διαστήματα καλλιέργεια καὶ ἀνάπτυξις τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν ὑμῶν δυνάμεων διὰ συχνῆς πρὸς τοῦτο ἐξασκήσεως καὶ πειραματισμοῦ.**

Οἱ πειραματισμοὶ οὗτοι δυνατὸν κατ’ ἀρχὰς νὰ ἀποτύχωσι, διότι τὰ ἀποτελέσματα αὐτῶν θὰ εἶναι ἀνάλογα τῆς πνευματικῆς καὶ ψυχικῆς ὑμῶν τελειοποιήσεως. Ὁπόταν ὅμως ἐξακολουθῆτε ἐπὶ μακρὸν διάστημα τοὺς πειραματισμοὺς τούτους χωρὶς νὰ ἔχετε ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἀποτελέσματος καὶ ἔχοντες προσηλωμένην τὴν διάνοιαν ὑμῶν πρὸς Ἐμέ, ἐστὲ βέβαιοι, ὅτι πολὺ ταχέως θὰ κατορθώσητε τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῶν.

Οὐδεὶς ὅμως ἐξ ὑμῶν, οὐ μόνον ἐν τῇ συχνοτέρᾳ ὑμῶν συσχετίσει καὶ ἐπαφῇ, ἀλλὰ καὶ κατ’ ἰδίαν ἔστω προσεπάθησε νὰ δοκιμάσῃ τοῦτο, χωρὶς νὰ ἐπακολουθήσῃ ὁ κάματος.

Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν προσεπάθησε ν’ ἀφήσῃ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ τελείως ἀπηλλαγμένην τῶν βιωτικῶν περισπασμῶν καὶ νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὸ ἐπίπεδον, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἠδύνατο ὀλίγον κατ’ ὀλίγον νὰ ἀπελευθεροῦται τῶν ὑλικῶν αὐτῆς δεσμῶν καὶ νὰ εἰσέρχηται ἐν τοῖς Ἀνωτέροις πεδίοις κατανοῶν διὰ τῆς ὁλοὲν αὐξανομένης ἀνόδου αὐτῆς τὸν κόσμον ἡμῶν.

Οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν καθ’ ὅλον τὸ διάστημα τοῦτο ἀφοσιώθη ἐν πλήρει πεποιθήσει περὶ τῶν ἱκανῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἐπιδιώξεως αὐτοῦ πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς πραγματικῆς αὐτοῦ ἀνόδου. Καὶ ἂν τις μεμονωμένως καὶ κατ’ ἰδίαν κατώρθωσε, ὁπωσοῦν ὄχι νὰ διασπάσῃ, ἀλλὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἐπὶ στιγμὴν τῶν συσφιγγόντων αὐτὸν δεσμῶν, τὸ κατόρθωμα τοῦτο τὸ τόσον ἐλάχιστον ἐφάνη εἰς αὐτὸν τόσον μέγα, ὥστε καταπεπνιγμένος ὑπὸ τῶν βιωτικῶν μεριμνῶν νὰ ἐπιφέρῃ ἔτι μᾶλλον σφικτωτέραν τὴν περίσφιξιν τῶν δεσμῶν αὐτοῦ.

Θὰ ἤμουν πολὺ περισσότερον εὐχαριστημένος καὶ ἱκανοποιημένος ἐκ τῶν προσπαθειῶν ὑμῶν, ἐὰν αὗται ἀπέβλεπον εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν ὑμῶν δυνάμεων τῇ κοινῇ ὑμῶν συμβολῇ, εἴτε κατ’ ἰδίαν, παρὰ τὸ νὰ περιορίζωνται εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς Διδασκαλίας Μου χωρὶς νὰ σημειοῦται ἐν τῇ πνευματικῇ καὶ ψυχικῇ ὑμῶν ὑποστάσει ἡ ἀνάλογος καὶ συμβαδίζουσα πρὸς τὴν Διδασκαλίαν Μου πρόοδος καὶ ἀναγωγή.

12/5/1933